

PREGAR AMB ELS SALMS

Entrar en el camí de l'oració exigix un procés d'aprenentatge, que comença amb el reconeixement que nosaltres no sabem pregar com ens convé, i dirigint-li al Senyor la mateixa súplica que li van fer els seus deixebles després d'haver vist com passava la nit en oració: "Senyor, ensenya'ns a orar". Darrere d'esta petició està el desig d'arribar a tindre la mateixa experiència de trobada amb Déu que ells veien que tenia Jesús. Esta és la clau fonamental per a orientar bé la nostra oració: la meta és créixer en l'amistat amb Déu per a trobar la felicitat: "La felicitat (deia Pascal) no està ni fora ni dins de nosaltres. Està en Déu i per això estarà fora i dins de nosaltres" (Pensaments, 391).

Nosaltres podem conèixer i acostar-nos a Déu perquè Ell s'ha acostat a nosaltres: ens ha parlat amb un llenguatge humà i, en el seu Fill Jesucrist, ha compartit la nostra condició humana, mostrant-nos així la immensitat d'amor que es tanca en el seu cor de Pare. És més, en la seua Paraula ens ha ensenyat també com hem de dirigir-nos a Ell per a respondre al seu amor. En la Sagrada Escripura Déu es revela a si mateix, ens obri el seu cor i ens indica el camí perquè repongum a eixe amor; ens parla a nosaltres i ens indica com hem de parlar-li a Ell.

Un camí per a aprendre a orar el constituïxen els salms. Ells són, per excel·lència, l'oració d'Israel i de l'Església, i mouen el nostre cor a la lloança a Déu en una dinàmica en la qual tota la creació s'unix a esta lloança. Amb ells glorifiquem a Déu, l'adorem, li donem gràcies, celebrem la seua misericòrdia, contemplem la seua grandesa que es revela en les seues obres. I el motiu d'eixa exaltació no consistix en el fet que hem rebut un favor concret: és Ell mateix i la seua grandesa. Això mateix és ja un motiu per a viure amb alegria. És el que diem en l'himne "Glòria a Déu a dalt del cel" que cantem en l'Eucaristia en els dies festius: "Per la teua immensa glòria et lloem, et beneïm, t'adorem, et glorifiquem, et donem gràcies". La glòria de Déu és la raó que ens mou a la lloança.

L'oració, deia santa Teresa del Nen Jesús, és "un crit d'amor a Déu tant en l'alegria com en el dolor". Sovint, la vida de l'ésser humà està marcada pel dolor, les llàgrimes, la sensació d'absència de Déu, l'hostilitat, la malaltia, la prova i el pecat. En eixos moments també el nostre cor necessita obrir-se a Déu amb súpriques i amb llàgrimes i també reconeixent la seua justícia i confiant en la seua bondat misericordiosa.

Totes estes experiències i estos sentiments estan reflectits en els salms: ells ens parlen de Déu i de l'existència humana; no són només un model d'oració, sinó també de vida; no eliminen el realisme concret de la vida humana, sinó que la sostenen i l'alimenten. L'oració dels salms és una oració amb cos. En ells hi ha dolor, esperança, confiança, acció de gràcies, entusiasme, adoració; en ells es reflectix la vida litúrgica del poble d'Israel i la seua història. I en ells aprenem també a conèixer a Crist i a reconèixer la nostra pròpia història.

La pràctica més generalitzada de la litúrgia de les hores ha permés un major coneixement del salteri. Vos convida a fer pregària amb els salms, a interioritzar-los i a fer d'ells l'ànima de l'oració.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València